

Manifest unitari de l'Esquerra Independentista / Dia de la dona treballadora 2012

Cada 8 de març, els partits socialdemòcrates i una part del moviment feminista es congratulen pels "grans" avenços aconseguits les darreres dècades en matèria d'igualtat. És d'esperar que el proper Dia de la dona treballadora, el discurs de complaença i conformisme es tradueixi en una mobilització massiva davant l'espectacular ofensiva patriarcal que viurem aquest any.

Per si no en teníem prou amb ser el gènere més afectat per la crisi i la precarietat laboral, per l'atur i l'augment de l'economia submergida, pel recruïment de la violència de gènere i l'augment de les morts a mans d'homes, ara haurem de patir el retorn a les polítiques socials franquistes. Hem de ser conscients que la suma de les retallades i la victòria electoral de la dreta ultracatólica més rànica ens planteja el pitjor escenari per als drets de les dones treballadores catalanes des de la transició.

Per una banda, les polítiques econòmiques i laborals que els governs espanyol i francès implementen per satisfer la banca i la patronal, així com les mesures adoptades per - en teoria- pal·liar els efectes de la crisi, comporten un augment claríssim de les desigualtats entre gèneres. Les dones, especialment aquelles que desenvolupen feines de cura, són la part majoritària del milió i mig de treballadores catalanes afectades per la retallada (revestida de congelació) del salari mínim interprofessional, un dels més baixos d'Europa. La reforma laboral -impulsada pel govern del PSOE- que desprotegia els contractes parcials i abaratia l'acomiadament, es veurà continuada i empitjorada per la reforma que cuina el PP. Les retallades a l'educació i la sanitat aplicades pels governs autonòmics de Catalunya i del País Valencià també formen part d'aquesta ofensiva neoliberal contra els nostres drets. L'àmbit públic i, especialment, la sanitat i l'educació són àmbits molt feminitzats i -dins d'aquests- les dones ocupem majoritàriament els llocs de feina eventuais i a jornada parcial, més afectats pels ERO i les reduccions de plantilla. A aquesta situació s'hi afegeix -per suposat- la càrrega de les tasques domèstiques i de cura, la doble jornada laboral, i les retallades sobre les polítiques socials dirigides a alleujar-la. Es retarda fins l'any 2013 el permís de paternitat de 4 setmanes, que pretenia augmentar la responsabilitat compartida de la criança dels fills, s'aplica una moratòria sobre la llei de dependència i es retallen o eliminen les institucions de suport legal i jurídic a les qui pateixen la violència de gènere més visible, malgrat que la xifra de dones mortes als Països Catalans des de l'inici del 2012 és esfereïdora.

Però, sens dubte, la mesura més greu, un autèntic atemptat contra la llibertat i el dret a decidir de les dones, és la nova legislació sobre l'avortament que prepara el ministre

espanyol de "justícia". Gallardon, cedint absolutament a les demandes feixistes de grupuscles com Hazte Oír i Derecho a la Vida, pretén imposar una normativa encara més restrictiva que la llei de supòsits de 1985, que permetia avortar únicament en cas de violació (amb denúncia prèvia), de malformació del fetus o de risc físic i psicològic per a la mare. Si la pretensió de Gallardón es materialitza, ja no podrem acollir-nos a la darrera clàusula, que emparava el 97% dels avortaments que es practicaven, per tant es pot considerar que la nova legislació serà una prohibició maldestrament encoberta del dret al propi cos. La principal victòria del moviment feminista als anys 70 queda, doncs, derogada.

La guerra contra el Patriarcat, la batalla pels nostres cossos, es fa més dura i més crua. El mínim empar que ens oferien les polítiques socials i l'educació, impregnada ara del masclisme inherent a les idees i polítiques del Partit Popular i de Convergència i Unió, desapareixen. L'única sortida que ens queda és l'autodefensa, l'autoorganització de les dones i els homes feministes, de les opcions i identitats sexuals dissidents en la lluita contra el Patriarcat. Ja n'hi ha prou de patir la crisi, les misèries del capitalisme i el genocidi cultural del nostre poble. Ja n'hi ha prou de carregar sobre les nostres espatlles els efectes de les retallades dels Drets Socials.

Organitzem-nos i lluitem!

No cosirem les vostres retallades! Plantem cara!